

Juan Emilio Prades Bel

GENT, COSTUMS, TRADICIONS I PAISATGES DE TERRES CASTELLONENQUES

CAÇADORS DE CEPETS

El cepet és una trampa per a caçar ocells menuts. Avui dia estos sinistres

estris formen part del passat i que jo recorde sempre se n'han fabricat i venut públicament a les tendes, a pesar de ser una activitat cinegètica que de sempre ha estat prohibida.

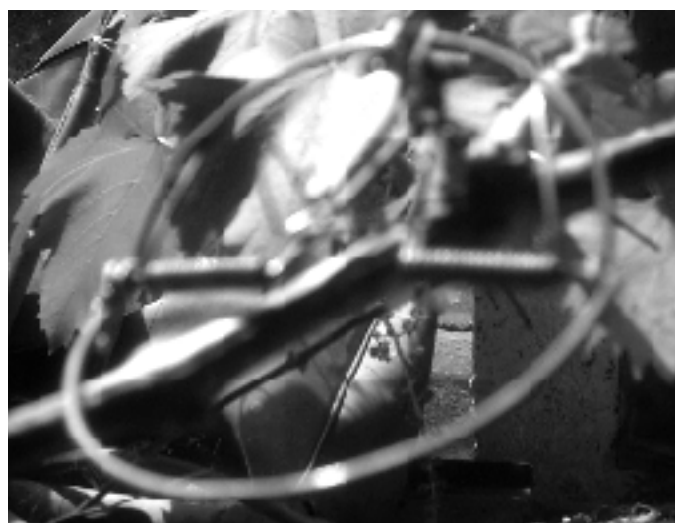
És un tipus de cacera poc selectiva, però en altres èpoques va ser una pràctica molt arrelada entre la població de tota Espanya. Avui dia la societat de consum, en què insosteniblement ens han convertit, tenim més o menys ben resolta la manutenció alimentària i anem farts i estem, una gran majoria, massa grossos. Estes condicions de hiperalimentats afavoreixen que se'ns acudeix pensar en termes ecologistes i, en lloc prioritari, destaca la protecció de la naturalesa i de les espècies vives. Ara veiem amb despreci esta modalitat cinegètica antiga dels cepets com salvatgeria, però als privilegiats benestants d'avui dia ens canviaria prompte el paré si la fam ens apretés, tenint el menjar racionat, i un "ruc-ruc" que ens mortifiqués l'estómac tot el dia. I si damunt lo poc que tinguérem en ho fera malbé els animals feréstecs, ens naixeria la vena de caçadors depredadors, que tots portem internament a dins dels nostres gens. Aquest fou el motiu i pràctica que va afavorir la fabulosa evolució dels éssers humans. Som, inequívocament, predadors carnívors, a pesar d'algunes apariències fingides que volem aparentar (som llops disfressats d'àvia, encara que no ens ho imaginem).

Tots els nascuts en la primera meitat del segle XX saben molt bé d'eixes precarietats alimentàries esmentades. La població rural depenia molt de l'autoabastiment d'aliments que, directa o indirectament, provenien de l'agricultura, i a ningú no se li ocorria, per aquell entonces, plantejar-se eixir en defensa dels pardals feréstecs. Als pobles rurals la majoria dels hòmens tenien afició a la cacera.

El cepet era la modalitat de caça més practicada; era un mètode silenciós i efectiu, i no calia dedicar-li temps, en apenes mitja hora bastava

per parar una vintena de cepets al voltant del lloc de treball (els camps de conreu). Molts llauradors, quan anaven a llaurar, portaven un tub de canya amb els cucs de viver i un feix de cepets a dins del cornaló. De no tindre asqué buscaven eruges a les canyotes velles del panís, o formigues voladores, amb que poder caçar una dotzeneta de pardals (torts, merles, gribes,..) o de pardalets (pastorilles, pinzans, barba roigets, calderers, coliroigos, bitxacs...) que eren molt ben rebuts a casa. (Dita: Porta-li la cacera a la dona!), o servien per a la verema del dia que calia pelar i torrar-se al tros (bancal o camp de conreu). A la dècada dels anys 40, sovint era l'única carn fresca que podien consumir ja que, per als camperols, anar a comprar a la carnisseria era quasi impossible per la falta de diners d'una majoria de les famílies, i en cas d'anar, els veïns, en vore't entrar, et preguntaven si tenies a algú de la família malalt. Eren situacions difícils d'entendre per la societat actual.

Els cepets eren un estri de caça que està i estava al marge de la llei i que tots incomplien. Eren molt apreciats els cepets per la gran utilitat i profit que se'ls traïa (recursos alimentaris, oci, esbarjo, fermava amistats...) però també eren molt cars d'adquirir, i era una ferramenta quasi necessària per a nodrir-se, entretenir-se i protegir collites i sembrats minimitzant els efectes negatius de la volateria. I va nàixer el recel i la cobdícia per la possessió de cepets, i ningú no es podia aguantar de fotre'n, si venia el cas, en trobar-se amb una parada de cepets (cepets perduts), però sempre que ningú se n'asabentés (els amos calia que vigilaren de prop, estant-se per l'entorn). Era important i de ben vore aparentar i ser honrat, la gent més gran no els solien fotre tots i en deixaven uns pocs aposta per redimir-se del pecat i no fer que l'enfado i venjança del propietari fos massa gran- Els xicuelos jóvens havien de fer-se amb un patrimoni i era necessari arramblar una mica més d'un botí que ningú no podia reclamar oficialment la seua desaparició- Aixina era que no tenien pietat, empleant tot tipus d'artimanyes per tal de poder arramblar i caçar uns quants cepets que, després, es repartien entre els malfactors o manguis que intervenien en l'operació d'apropiament magant cepets. En açò calia ficar-li els cinc sentits. Era perillós perquè la gent embojia d'ira i s'havia d'evitar que et reconegueren, perquè quan et pillaven te'n recordaves. Eixe moment era quan es volien asaltar la dotzena de cepets que els pobres llauradors solien parar al voltant de la seua àrea de treball; es vigilava al propietari, anant ben amagats arrossegant-se per detràs de soques i parets per no ser detectats, però sovint intervenia el gran enemic: els gossos. Estos sempre anaven nugats al carro, i començaven a lladrucs alertant d'alguna presència aliena pels voltans. En estos casos calia despedir-se de fer d'indios i calia córrer.